

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Του ALBERT SIMON

Ο ΕΡΩΣ ΠΟΥ ΠΕΘΑΙΝΕΙ

Κάτασπρος, μαγ.υτικός και ήσυχος ο πύργος των δουκών και των κομήτων, ο πύργος των ωραίων δ.σποινών και των πουδραρισμένων μαρκησίων, ύψωνότανε ανάμεσα στ' αταράχαια δένδρα.

Το περιβόλι του ήταν σωστός παράδεισος. Από την μιὰ μεριά έβλεπες ολάνθιστες παιώνιες, λυγρές γλιτσίνιες, κι' ολάνθιστες τριανταφυλλίες, και γύρω από τὰ κάτασπρα στρατόνια, που θαρούσεσ πώς οδηγούν στον ουρανό, λαγής λογγής σέ χρώμαιο και σχήματα, δροσερά γαρύφαλλα που γεμίζανε τιν άγέρα με τ' άθάνατά τους μύρα..

Μέσ' στή μέση του περιβολιού ήταν τὰ συντριβάνια με τὰ χρυσάλλινα χερά, μέσα στα όποια έπαιζαν μικρά ψαράκια άσημένια, κόκκινα, χρυσά, και πράσινα. Πάνω στα νερά οι κυκνοι του ταρταμυθιού κολυμπούσαν περηφρανοι και χαμωρωτοί... Πολύχρωμα πουλιά κελαδούσαν στα δένδρα και όλα γύρω μειδούσαν και ήταν πρόσχαρα...

Ήταν άλήθεια τόσο γλυκερά ή ζωή στο μέρος αυτό ! Έμοιαζε σάν όνειρο.

Μέσα σέ μιὰ μεγάλη σάλα του πύργου με χρυσάλλινα πολυελαίους, πορταίτα και σταχιά στους τοίχους, καθότανε ή Μαργαρίτα δ' Αρλάζ, ή τελευταία άπόγονος των δ' Αρλάζ.

Ένα καναρίνι κι' ένας παπαγάλος άποτελούσαν την άκολουθία της. Καθισμένη πίσω από τὸ παράθυρο όλη την ήμέρα έπαιζε με τὰ πουλάκια της, κόπου-κόπου, έπότηζε τις μιγόνιες και τὰ γαρύφαλα που στολίζανε τή σάλα της.

Ζούσε κει μέσα άπόκοσμα, δίχως νά ενδιαφέρει για τόν έξω κόσμο, ζούσε σάν σ' όνειρο μέσα στον όικανό των λουλουδιών, ζούσε για νά βλέπη την άρμονία των χρωμάτων, που άπλώνονταν, γύρω της και για νά όφρωίνεσαι την άθάνατη ευωδιά των λουλουδιών...

Όλη τή μέρα καθότανε με τὰ πουλάκια της και τ' άγαπημένα της λουλούδια, μέσα στον πύργο. Σάν ένύχτανε όμως και τὸ φεγγάρι έφαιγε τις άχτίδες του πάνω στα χρωματιστά γυαλιά του πύργου, άφηνε τή σάλα της και σιγά-σιγά, σάν φάντασμα, περνούσε μέσα από τις γαρυφαλίές και διάβαινε τὸ μεγάλο στρατόνι που έβγαζε κάτω από τὰ ψηλά, μαύρα, κυπαρίσσια.

Πεντακόσια μέτρα μακριά από τὰ κυπαρίσσια αυτά ένας κομψός πυργίσκος, έφάνταζε μέσα στο μισοσκοτάδι πίσω από μερικές άγριοκοκκουναριές. Πάντα πρὸς τὸν πυργίσκο αυτό πρωτοκυτταίε, ή Μαργαρίτα σάν έφτανε εκεί. Κιόταζε πρὸς τὰ εκεί άδιάκοπα, άνυπόμονα, σάν κάτι νά πρόσμενε, κάτι καλύτερο, κάτι άνώτερο από τὰ κόκκινα τριανταφύλλα και τους βελουτένιους πανσέδες, κάτι πειὸ άγαπημένο από τὸν παπαγάλο της και πειὸ λεπτό από τὸ καναρίνι της.

Άγάπαγε τρελλά τὸν ξανθὸ Αρμάνδο, τὸ γιὸ του Κόντε που

μου, οὐτ' έγώ θα σέ χτυπήσω.

Συνήθως εἰς τὸ τέλος τῆς χειραφίας τὰ χέρια τινάζονται και σφίγγονται δυνατά, ὡσάν νὰ θέλουν οἱ δυὸ χειρετώμενοι νὰ παρὰλύσουν ἀπὸ τὸ σφίξιμο ὃ ἑνᾶς τὸ χέρι τοῦ ἄλλου, ὥστε νὰ μὴ μποροῦν νὰ κινηθοῦν ὡσαν ἀφήσουν ελεύθερα τὰ χέρια.

Διὰ παρόμοιον λόγον σαθρώνονται τὰ χέρια ἐπάνω σὶδ στήθος ἢ ἀκουμβᾶ τὸ δεξιὸ ἐπάνω σὶν καρδιά. Ἀχρηστεύεται δηλαδὴ ἑνὸσω μένει εἰς ἐκείνην τὴν θέσιν.

Τὸν χειρετισμὸν δι' ἀποκαλύψεως, τὸ βγάλομο δηλαδὴ τοῦ καπέλλου, οἱ ἀγριοὶ δὲν τὸν ξεύρουν, ἀφοῦ συνήθως καπέλλο δὲν ἔχουν.

Τὸ εἶδος αὐτὸ τοῦ χειρετισμοῦ εἶνε πολὺ μεταγενέστερον. Καθιερώθη κατὰ τὸν Μεσαίωνα, τὴν ἐποχὴν τῆς φεουδαρχίας και καθιερώθη ὡς ἐξῆς :

Οἱ εὐγενεῖς φεουδάρχει (κόμντες, βαρῶν η, μαρκήσιοι κ.λ.π. ἑνα εἶδος τοιφλικτικοὶ, ὅπως θὰ ἐλέγανην ἡμεῖς τώρα,) εἶχαν ὑποδούλους ὄλους τοὺς ἀνθρώπους τῆς περιφερείας των. Τότε δὲ οἱ ἄνδρες εἶχαν και αὐτοὶ μακριὰ μαλλί. Ἀλλ' ὅχι ὄλοι οἱ ἄνδρες, μόνον οἱ εὐγενεῖς. Οἱ ὑπόδουλοι ἔπρεπε νὰ ἔχουν κομμένα σύριζα τὰ μαλλιά των. Ὅταν λοιπὸν ἐπερνούσαν μπροστὰ σὶδὸν ἀφέντην των ἔβγαζαν τὰ καπέλλα των και ἔσκυβαν τὸ κεφάλι γιὰ νὰ ἰδῆ ὃ ἀφέντης δει ὑπακούουν εἰς τὰς ἐπιθυμίας του και ἔχουν κομμένα σύριζα τὰ μαλλιά. Ἡ χειρονομία αὕτη ἔμεινε ὡς ἐνδειχτὴ σεβασμοῦ και ὑποταγῆς. Ο κατώτερος ἔβγαζέ τὸ καπέλλο του πρὸς εἰς τὸν ἄνώτερον. Σιγά-σιγά δὲ καθιερώθη και ἐπεκράτησεν ὡς χειρετισμός.

εἶχε τὸ γειτονικὸ πύργο, ανάμεσα στις κουκουναριές. Κάθε βράδυ ὃ ξανθὸς νέος ἔτρεχε με τ' ἄλογό του, τὸ κάτασπρο, κάτω 'κει στὰ κυπαρίσσια. Κάτω 'κει στὰ μαύρα θλιμμένα κυπαρίσσια μακριὰ ἀπὸ τὰ δροσερὰ γαρύφαλλα, κάτω ἀπὸ τὸ ἀσημένιο πέπλο τοῦ φεγγαριοῦ, μέσα στὸ σῦθαμπο τοῦ πρασίνου, οἱ δυὸ νέοι πλέκανε τὰ πειὸ γλυκὰ όνειρα...

Μέσα στή μυχροθάλασσα τῆς νύχτας, ψάλλανε κ'οἱ δυὸ μαζί τὸ πειὸ παθητικὸ χαιρετὸ στή φύσι που τὸυς ἔβωνε...

Μόνον μάγισσες τοὺς ἴσαν ἢ ἀνεμώνες και οἱ κισσοί, μόνο αὐτοὶ ἀκούγανε τοὺς ὄρκους και τὰ ξελιγωμένα φιλήματα, που γιὰ πρώτη φορὰ, κ' ἴσως γιὰ τελευταία, δίγανε ὃ ένας σὸν ἄλλο.

Έτσι σφιχταγκαλιασμένοι μέγανε 'κει σάν νυχτοπούλια μεσ' στὸ ξέφρωτο, ὡπου τὸ φεγγάρι νυσταγμένο κρυβότανε πίσω ἀπὸ τις άγριοκουκουναριές.

Τῆ νύχτα αὕτη, τὴν τελευταία νύχτα, κόντευε τὸ φεγγάρι νὰ μεσουρανήσῃ κι' ἑνα λεπτὸ ἀεράκι τίνιζε τὰ δροσολουσμένα φυλάματα...

Κάτω 'κει στὰ κυπαρίσσια ή Μαργαρίτα πρόσμενε τὸν άγαπημένο της, και τὰ δάκρυά της κυλούσανε σάν μαργαρίτα στήν άσημωμένη πρασινάδα. Ὅσο τὸ φεγγάρι ἀνέβαινε τόσο τὰ μάτια της θολώνανε και τὸ πάροχο τῆς φαινότανε σάν ἑνα ἀπέραντο νεκροταφεῖο, γεμάτο σταυρούς!... Ὅλη ή ζωή τῆς φαινότανε τότες σάν μιὰ ἀτέλειωτη νύχτα, γεμάτη θλίψη... Τῆς φαινότανε ή ζωή δίχως σκοπό και τὰ δένδρα τοῦ πάρκου σάν δαίμονες που σκοτώνουν τὴν άγάπη...

Τὶ αξίζει ή ζωή δίχως ἐκείνον ;

Γι' αὕτην ἐκείνος ἔδινε τή χαρὰ στή ζωή κι' ἔκανε γλυκερά τή ζωή κι' ἔκανε γλυκερά τὴ φύσι, αὐτὸς θὰ τὴ θέριωνε τις μέρες τοῦ χειμῶνα κι' αὐτὸς θὰ ἔδινε ζωή στ' άγαπημένα της λουλούδια. Κι' ὁμως ή δύστυχη κόρη τὸ ἴξερε καλά πὸς ὃ Αρμάνδος δὲν θὰ ξαναπήγαινε πειὰ στὸ ραντεβουί της. Εἶχαν ὀρκισθῆ... Ὅταν ὃ ένας ἀπὸ τοὺς δυὸ θὰ πέθανε και δὲν θὰ πήγαινε πειὰ κάτω ἀπὸ τὰ κυπαρίσσια, νὰ τὸν ἀκολουθοῦσε κι' ὃ ἄλλος σὸν θάνατο... Κι' ὃ Αρμάνδος πέθανε !..

Τώρα δίχως αὐτὸν ή ζωή γιὰ τή Μαργαρίτα ἴτανε κόλασι...

Τὸ φεγγάρι σιγά-σιγά χανότανε πίσω ἀπὸ τις κουκουναριές κι' ἑνα βαρὸ σκοτάδι σκέπαζε τις μακρινές δεντροστοχιές...

Ἡ Μαργαρίτα ἔφριξε ἀκόμα μιὰ τελευταία ματιά σὸν ἀντικρυνὸ πύργο και πῆρε τὸ ἀνθινο στρατόνι που ἔβγαινε σὶς γαρυφαλιές. Κιόταζε τὰ γαρύφαλα π' ἀξένιαστα, δίχως καμμιὰ φροντίδα, μέγανε δροσερὰ σὶς φρεσκοσκοκαμένες αἰλακιές, σάν νὰ ζητούσε τὴν παρηγοριὰ μεσ' τῆν ξεγνιασιά τους... Έκοψε πολλὰ ἀν' όλα τὰ χρώματα και σφιχταγκαλιζόντας τὰ κίνησε γιὰ τὸν πύργο...

Περπατοῦσε σιγά, θλιμμένα, μετὸ κεφάλι οἰγμένο πάνω στα γαρύφαλα, και στὸ διάβα της τὰ νυχτοπούλια σπαίγαν, θαρούεις κι' αὐτὰ ἀπὸ λύπη... Τ' ἄλλο πρωτὶ τῆ βῆρῃκανε πεθαμένη μ' ἑνα γλυκόκοιτρο μαργαρο στὰ ρόδινα της χεῖλη ! Μιὰ δυνατὴ μυρωδιά ἀπὸ νεοκομμένα γαρύφαλα χυνότανε μέσα στή σάλα... Ἡ Μαργαρίτα εἶχε πεθάνει ! Ἡ Μαργαρίτα δὲν ζούσε πειὰ !... Γεννήθηκε μεσ' τὰ λουλουδια και πέθανε μέσα σ' αὐτὰ... Ὁ παπαγάλος και τὸ καναρίνι της ψοφήσανε. Τὰ γιασεμὰ κι' οἱ ὀρνεοσιές μαραθῆσανε σάν ἔλειψε κεινή που τοὺς ἔδινε τή ζωή. Τὰ στρατόνια χορτάρισαν... Κανέννας πειὰ δὲν περπατεῖ σ' αὐτὰ ..

Κανέννας πειὰ δὲν θὰ ποτίσει τ' ἄνθη... Μαργαίνονται κι' αὐτὰ σιγά-σιγά...

Ὅλος ὃ πύργος εἶνε τώρα ὀθιμένος μεσ' τὴν πειὸ μαύρη θλίψη. Ὅλα εἶνε βουβὰ και σκοτεινὰ σάν μνημάτω...

Τὸ πάροχο μοιάζει με νεκροταφεῖο !..

Ἡ Μαργαρίτα ἀνέβηκε στους οὐρανοὺς νὰ συναντήσῃ τὸν Αρμάνδο...

ΛΑΚΩΝΙΚΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Μιὰ ήμέρα ένας Σπαρτιάτης στρατηγός, ζήτησε συνέντευξη με τὸν βασιλέα τῶν Μακεδόνων. Έκείνος ἀπάντησε ὅτι δὲν θα μποροῦσε γιὰ νὰ τὸν δεχθῆ, επειδὴ ἴταν ἀδιάθετος.

— Εἶπατε εἰς τὸν βασιλέα σας, ἀπάντησεν ὃ Σπαρτιάτης, ὅτι δὲν ἴρηθα γιὰ νὰ παλαίω με αὐτὸν, ἀλλὰ γιὰ νὰ τοῦ δημιλῶω.

“Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.”